

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy Gábor ügyvéd (cím) által képviselt név Korlátolt Felelősségű Társaság (cím) felperesnek, a dr. Németh Ferenc István ügyvéd (cím) által képviselt név Biztosító Részvénytársaság (cím) alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006 november 30. napján meghozott, 2.G.41.373/2005/20. számú ítélete ellen, az alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 120.000 (százhuszezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak felhívásra 450.000 (négy százötvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével 7.500.000 Ft és kamatai, valamint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest, továbbá rendelkezett a le nem rótt kereseti illeték viseléséről. Tényként állapította meg, hogy a felperes tulajdonában álló

Dodge Viper személygépkocsi a 2003 szeptember 29-én bekövetkezett közúti baleset következtében olyan mértékben megrongálódott, hogy annak javítása nem gazdaságos. A gépjármű értéke a káresemény bekövetkezésekor 9.000.000 Ft volt, a felperes a roncsot 1.500.000 Ft-ért értékesítette. A károkozó gépjármű felelősségbiztosítója az alperes. A közúti baleset úgy következett be, hogy a felperes gépjárműve esős-ködös időjárási viszonyok között, éjjel 70 km/óra körüli sebességgel közlekedett, amikor hátsó vészharítójának jobb részébe ütközött az alperes által biztosított személygépkocsi. Az ütközés következtében a felperes a gépjármű fölött elvesztette az uralmat, az autó az úttestről a jobboldali vízvezető árokba hajtott, és ott felborult. Az elsőfokú bíróság a leszállított keresetnek helyt adó döntését az alábbiakkal indokolta: G. S. igazságügyi szakértő aggálytalan szakértői véleménye összhangban áll a nyomozati eljárásban beszerzett bizonyítékokkal. A két gépkocsi vezetője a büntetőeljárásban a baleset körülményeit egyezően adta elő, a gépjárművek sérülései alapján elkészített szakvélemény szerint a gépjárművek sérülései a káresemény leírásával egyértelműen azonosíthatók. A szakértő kiemelte, hogy a felperesi gépkocsi vezetőjének reakciói utólag rekonstruálhatatlanok, így nem állapítható meg, hogy olyan vezetéstechnikai hibát követett volna el, amely a baleset kialakulásában közrehatott. A szakvélemény megfelelően bizonyítja a gépjármű károkori értékét, míg a maradvány értéket a felek a szakvéleményben foglaltakkal egyezően, 1.500.000 Ft-ban határozták meg. Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény, valamint a közokiratnak minősülő nyomozati iratok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti értékelése alapján megállapította, hogy a felperes gépjárművének megrongálódását az alperes által biztosított gépjármű vezetője okozta. Ugyanakkor az alperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem bizonyította, hogy a felperesi gépkocsi vezetőjének magatartása is közrehatott a kár bekövetkezésében. Mindezek alapján az alperes mint a károkozó gépjármű felelősségbiztosítója a 171/2000. Korm. rendelet 2. § (2) bekezdése, 6. § (1) bekezdése, és az 1. számú Melléklet 1. §-a, valamint a Ptk. 346. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 339. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperes részére a káreseménnyel okozati összefüggésben keletkezett kárt megtéríteni.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben tartalmilag annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Annak megállapítása miatt támadta az elsőfokú bíróság döntését, hogy a felperes gépjárművének vezetője nem hatott közre a káresemény bekövetkezésében. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a két balesetben részes gépjármű vezetőjének, valamint a mögöttük haladó gépjármű vezetőjének az együttes tanúkénti kihallgatását. Álláspontja szerint a büntetőeljárásban tett vallomások a baleset körülményei tekintetében nem egyezők, de kihallgatásuk mellőzése abban az esetben is a közvetlenség és a szóbeliség alapelvét sértené, ha egybehangzó vallomást tettek volna. A fellebbezési tárgyaláson az alperes arra hivatkozott, hogy a közúti baleset nem úgy következett be, ahogyan azt a felperes előadta, illetve ahogyan a szakértő megállapította.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával, helytálló indokok mellett hozta meg érdemi döntését is. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helyes indokaira utalással helybenhagyta.

Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki:

Az alperes az első fokú eljárásban lényegében arra hivatkozással kérte kármegosztás alkalmazását, hogy a kár bekövetkezésében a felperes gépjárművének vezetője is közrehatott. A fellebbezési eljárásban már azt is vitatta, hogy a felperes kárát a biztosítottja okozta. Előadta, hogy a gépjármű sérülései nem úgy következtek be, ahogyan a felperes a keresetében leírta.

Az ítéltábla mindenképp előtte azt vizsgálta, hogy a korábbi védekezéstől eltérő tartalmú védekezés, illetve tényállítás megengedett volt-e a fellebbezési eljárás során.

A Pp. 235. § (1) bekezdése kimondja, hogy a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A Pp. 249. § (1) bekezdése azt írja elő, hogy a fellebbezési tárgyaláson előterjeszthető tényállítások és bizonyítási indítványok tekintetében a 235. § rendelkezései megfelelően irányadók.

Annak nem volt ugyan eljárásjogi akadálya, hogy az alperes az első fokú eljárásban képviselt álláspontjától eltérő okból kérje a kereset elutasítását, arra azonban az idézett rendelkezések értelmében nem volt lehetőség, hogy ennek érdekében új tényre hivatkozzék. Annak állítása, hogy más módon következett be a felperes járművében a sérülés, mint ahogy azt a felperes előadta, annak tükrében, hogy az első fokú eljárásban ezt már nem vitatta, új tényelőadásnak minősül, ezáltal ennek figyelembe vételére a Pp. 249. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 235. § (1) bekezdés alapján nem volt lehetőség. Ezért az ítéltábla a fellebbezést az írásban előadott tartalma alapján bírálta el.

A Ptk. 346. §. (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a kárt több személy fokozott veszéllyel járó tevékenységgel közösen okozta, egymásközi viszonyukban a felelősség általános szabályait kell alkalmazni.

Ptk. 339. § (1) bekezdése előírja, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése kimondja, hogy a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

Az idézett anyagi és eljárásjogi rendelkezések egybevetése alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kár bekövetkezésében a felperesi gépjármű vezetője is közrehatott.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése, valamint 340. § (1) bekezdése alapján ennek a közrehatásnak felróhatónak kell lennie. A felperesi gépjármű vezetője, Cs. Z. a nyomozati eljárásban tett vallomásában elismerte, hogy az ütközés észlelésekor valamelyest rálépett a gázra, mivel gondolta, hogy hátulról ütköztek neki. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a perben rendelkezésre álló adatok alapján nem zárható ki ugyan, hogy a Dodge Viper gázadás következtében megnövekedett sebessége is hozzájárult ahhoz, hogy a gépjármű a nedves útburkolaton irányíthatatlanná vált, és ezáltal az árokba csúszott, azonban a gépjármű vezetőjének vezetéstechnikailag esetleg téves reakcióját nem lehetett felróható magatartásnak minősíteni. Ahogy arra G. S. igazságügyi szakértő a szakvéleményében is utalt, nem lehet elvárni a vezetőtől, hogy az adott pillanatban az optimális megoldást válassza. Az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy egy váratlan, hátulról történő ütközés esetén nem elvárható a gépjármű vezetőjétől, hogy a pillanat tört része alatt mérlegelje az összes számba jöhető manőver lehetőségét, és azok közül a legmegfelelőbbet választva reagáljon az ütközésre. Hátulról történő ütközés esetén önkéntelen reakció a gyorsítás, annak elkerülése érdekében, hogy a hátulról nagyobb sebességgel jövő autó maga előtt tolja a gépjárművet. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a szakvélemény és az elsőfokú bíróság megállapításával egyezően arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesi gépjármű vezetőjét - kármegosztást eredményező mértékben - nem terheli felelősség a kár bekövetkezéséért.

Az alperes alaptalanul sérelmezte fellebbezésében bizonyítási indítványai mellőzését. A nyomozati iratok között rendelkezésre állt az ütközésben részes két gépjármű vezetőjének tanú- és gyanúsítottai vallomása, amelyek felvételére a baleset bekövetkezését követő félén belül került sor, és amelyben a baleset bekövetkezésének körülményeit teljesen egybehangzóan adták elő. A vallomások hitelességét nem vonja kétségbe a kárbejelentő lap kitöltésére vonatkozó eltérő előadásuk. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az alperes által indítványozott tanúbizonyítás kérdésében, mivel a baleset bekövetkezése után három évvel a tanúk nyilvánvalóan nem tudtak volna pontosabb előadást tenni a baleset

körülményeiről, mint a nyomozati vallomásukban. Itt emeli ki ismételt az ítélőtábla, hogy a Dodge Viper vezetőjének nyomozati vallomása alapján megállapítható volt, hogy az ütközést követően a gépjármű sebességét növelte, amivel a szakvélemény sebességre vonatkozó utalására figyelemmel (6. old. 1. bekezdés) lehetséges, hogy hozzájárult a gépjármű árokba futásához, azonban ezt, a már kifejtettek szerint, nem lehetett felróható közrehatásnak minősíteni. A szakértőnek a szakvélemény elkészítésekor rendelkezésére álltak a nyomozati vallomások is, mindezeket mérlegelve véleményezte, hogy a gépkocsivezető részéről közrehatás nem állapítható meg abban, hogy a gépjármű irányíthatatlanná vált.

Kiemeli az ítélőtábla, hogy a közrehatás megállapítása szakértői kérdés, és a közrehatás hiányát megállapító igazságügyi szakértői véleményre az alperes észrevételt nem tett. Az ezzel kapcsolatos további bizonyítás lehetőségét pedig a Pp. 235. § (1) bekezdése kizárja.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a bekövetkezett kárért teljes egészében az alperest terheli a felelősség.

Az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében pervesztes lett. Ezért a Pp. 239. § utaló szabálya folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdés alapján a felmerült kiadásait magának kell viselnie, továbbá köteles megtéríteni a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amely a jogi képviselő munkadíjának általános forgalmi adóját is magában foglalja. A Fővárosi Ítélőtábla a tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 64. §-a folytán alkalmazandó 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2007. június 27.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró

A kiadmány hitelül: Gosztola Edit Erzsébettszvtviselő

